U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupen JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2012, čj. OAM-350/ZA-ZA06-ZA05-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2013, čj. 22 Az 1/2013 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Janě Kašpárkové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 8.228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jako zjevně nedůvodnou. Žalobce, státní občan Ukrajiny, podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu. Ten žalobu výše označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku se soud ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Přestože se žalobce obává pronásledování z náboženských důvodů (pro ukončení členství v sektě Bílé bratrstvo v roce 1997), nevyhledal pomoc příslušných státních orgánů v zemi původu. Situaci řešil odcestováním do České republiky a následnou (již druhou) žádostí o azyl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, která byla následně doplněna. V první řadě namítá, že správní orgán vydal nezákonné rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Správní orgán se

dopustil restriktivního výkladu pojmu pronásledování v rozporu s čl. 9 směrnice Rady Evropské unie 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Za nepodložený považuje stěžovatel závěr soudu, že neexistuje žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť uvedl skutečnosti, ze kterých jednoznačně vyplývá, že mu na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy v podobě ohrožení života. Stěžovatel vytýká žalovanému také pochybení při zjišťování skutkové podstaty, které může ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Dále poukazuje na závažné vady ve správním řízení, se kterými se krajský soud nevyrovnal. Na závěr namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[3] Kasační stížnost je přípustná, není však přijatelná.

[4] Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek její přípustnosti, ale také podmínek její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (viz usnesení NSS ze dne 26. 4 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

[5] Zdejší soud nepovažuje následující tvrzení za kasační námitky, a to z důvodu jejich naprosté všeobecnosti bez odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené: vybočení z mezí stanovených českými i evropskými předpisy; rozpor s pravidly logického a spravedlivého rozhodování; zásadní pochybení krajského soudu při výkladu příslušných hmotněprávních i procesních norem; skutečnost, že jsou známy případy, kdy se lidé bezúspěšně obraceli na policii a veřejné instituce (viz k tomu rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[6] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem zdůrazňuje, že stěžovatel se neobrátil na vnitrostátní orgány, aby mu poskytly ochranu před pronásledováním, jak to požaduje čl. 6 kvalifikační směrnice. Podle něj mohou být pronásledovateli i nestátní původci (zde náboženská sekta), lze-li prokázat, že stát a jeho orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou, které jsou uvedeny v článku 7 směrnice (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003 - 60 nebo ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003 – 36). V případě Ukrajiny se nejedná o zemi, ve které příslušné státní orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním (resp. vážnou újmou) způsobeným nestátními subjekty. Jak tento soud uvedl v jiné ukrajinské kauze: „*Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, jako v projednávaném případě, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně* [žadatele]“ (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008 – 62).

[7] Ohledně zjišťování skutkové podstaty, které může ovlivnit zákonnost rozhodnutí, zdejší soud pouze odkazuje na ustálenou judikaturu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, 6 Azs 235/2004-57) a konstatuje, že se krajský soud dostatečně zabýval otázkou nesprávného právního posouzení věci. Nejvyšší správní soud však považuje za vhodné dodat, že informace, které správní orgán použil (zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012, informace MZV ČR čj. 121230/2011-LPTP ze dne 7. 12. 2011) jsou dostatečné a vykreslují daný stav v zemi v době rozhodování. Je naprosto nepravděpodobné, že by informace o sektě a jejím údajně zásadním vlivu na státní správu Ukrajiny unikly mezinárodním organizacím, jež zprávy o dodržování lidských práv každoročně připravují.

[8] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů rozhodnutí se zdejší soud opakovaně ve své judikatuře vyjádřil – srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74 nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS. Rozsudek krajského soudu se žalobními body zaobíral podrobně a své závěry náležitě odůvodnil (viz s. 4 a 5 daného rozsudku), postupoval tak v souladu s ustálenou judikaturou.

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Jana Kašpárková. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky JUDr. Jany Kašpárkové jako součet dvou úkonů právní služby po 3.100 Kč, dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) téže vyhlášky, a 2x režijního paušálu po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Vzhledem k tomu, že advokátka prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 1.428 Kč. Celková částka 8.228 Kč bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu